

Předsmluvní odpovědnost v závazkových vztazích s mezinárodním prvkem

Abstrakt

Diplomová práce se věnuje problematice předsmluvní odpovědnosti v závazkových vztazích s mezinárodním prvkem. Důraz je kladen především na rozbor přístupu vybraných zahraničních právních řádů, a to Německa, Spojeného království, Spojených států amerických a Ukrajiny, avšak také na unifikační snahy usilující o překlenutí rozdílů mezi jednotlivými vnitrostátními úpravami.

Předsmluvní odpovědnost je velmi komplexním institutem. Zatímco česká právní úprava je v tomto ohledu poměrně podrobná a nevyplývají z ní žádné zásadní problémy, aplikace institutu culpa in contrahendo v praxi mezinárodního obchodu stále vyvolává více otázek než odpovědí.

Aplikace institutu v mezinárodním prostředí je problematičtější především kvůli rozličnému pojmání culpa in contrahendo v jednotlivých zemích. Nejmarkantnější je rozdíl mezi přístupem právních řádů kontinentálního systému a právních řádů common law. Common law, jež předsmluvní odpovědnost jako právní institut vůbec nezná, pracuje s doktrínou promissory estoppel, která je v některých situacích schopna nahradit chybějící institut culpa in contrahendo. Rozdílná je samozřejmě i kolizní úprava předsmluvní odpovědnosti, a to především vzhledem k tomu, že některé státy ji pojímají jako smluvní institut (Německo), jiné naopak jako mimosmluvní institut (Česká republika).

Práce se v posledních dvou kapitolách věnuje i unifikačním dokumentům, jež se snaží o odbourání překážek mezinárodního obchodu. Nejvýznamnějším z nich je bezpochyby Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, která upravuje hmotněprávní problematiku mezinárodních kupních smluv. Explicitně však neupravuje předsmluvní odpovědnost. Z toho důvodu vznikají vzhledem k čl. 7 odst. 2 CISG spory o to, zda je možné úmluvu na předsmluvní odpovědnost aplikovat (tedy zařadit institut do režimu vnitřní mezery) či nikoliv (tedy zařadit institut do režimu mezery vnější). Ač se většina odborné veřejnosti přiklání k tomu, že culpa in contrahendo je mimo působnost CISG, existují i opačné názory, kterým je samozřejmě v práci věnován prostor. Závěrem nejsou opomenuty ani unifikační snahy v rámci *soft law* dokumentů, jako jsou Principy UNIDROIT, Návrh společného referenčního rámce a Principy evropského smluvního práva.